

ရွှေပဒေသာစာပေ

အပင်းသစ်

လိုနေတာတစ်ခုတည်း

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

အခန်း (၁)

တစ်ဖက်ခြံထဲကို လှမ်းကြည့်လို့ ရုတ်စိရုတ်စိတွေကို မြင်လေလျှင်
နှောင်း မှန်ပြောင်းကို ပြေးယူ လိုက်၏။ ဒါ ... ဟိုဘက်ခြံကို လူသစ်တွေ
ပြောင်းလာကြတာ။ နှောင်းက စပ်စပ်စုစု ဝါသနာပါသူ ပီပီ ဟိုဘက်ခြံ
ကို ပြောင်းလာတာ ဘယ်လိုလူတွေလဲ။
ဘယ်လိုပုံစံတွေရှိကြသလဲတွေ့ပြီး သိချင်စိတ်က များ နေတာလေ။

နှောင်းတို့ နဲ့ ရွယ်တူတွေပါရင် သူငယ်ချင်းအသစ် တိုးတာပေါ့။
ယောက်ျားလေးပါမလား၊ မိန်းကလေးပါမလား။ နှောင်းက သူငယ်ချင်း
ဆို ခုံမင်တတ်သူ၊ အိမ်မှာ က စည်းတွေ ဘောင်တွေ တင်းကျပ်လွန်း
တော့ နေရတာ စိတ်ကျဉ်းကျပ်လှပါတိ။

ဒါကြောင့် ...

အပြင်ထွက်လို့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တွေ့ပြီဆို နှောင်းက အပီကဲပစ်
တာ။ မမကတော့ နှောင်းလို မဟုတ်ပါဘူး။ လူကြီးတွေ
သဘောကျပဲနေပြတာလား ပင်ကိုဗီဇလေးတော့မသိ။ ဆံပင်ရှည်ကြီး
တွေ တဝဲဝဲနဲ့ ဘာလုပ်လုပ် နှေးတိနှေးတို့။ အဝတ်အစားဆိုလည်း ထိုင်
မသိမ်းမဝတ်တာကိုပဲ ကျေးဇူးတင် ရဦးမယ်။ ဖေဖေ မေမေတို့ ရဲ့ မိတ်
ဆွေတွေကတော့ ...

အချို့က မမကို ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်လေးနဲ့ အေးချမ်းလိုက်တာလို့
ချီးမွမ်းကြပြီး အချို့ကတော့ အငယ်မလေးက သွက်သွက်လက်လက် ထ

က်ထက်မြက်မြက်နဲ့ ချစ်စရာကောင်းသည် တဲ့ ။ နှောင်းက မမလို အိမ်တွင်းပုန်းမနေနိုင်ပါဘူး။ လူတိုင်းမှာ ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့်ဆိုတာ ရှိတာပဲဥစ္စာ။ ဒီခေတ် ထဲမှာ အရာရာကို တတ်သိနားလည်နေမှ ဆိုတော့ အဲဒီလို တတ်သိနားလည်နေဖို့ က စပ်စုနိုင်မှ တော်ကာကျတာ။

နှောင်း နေပုံထိုင်ပုံကို လူကြီးတွေက သဘောမကျလို့ ဆူလည်း ဒီဘက်နားကဝင် ဟိုဘက် နားကထွက်ပေါ့။ နေရာတကာ အမှတ်ကြီးပြီးပြောတိုင်း စိတ်ကောက်ရရင်လည်း ကောက်ရာကနေ ဆန့်ခန်းရှိမှာ မဟုတ်။

ဟော ...

ဟိုဘက်ခြံထဲကို နောက်ထပ်ဝင်လာတာလည်း ပြောင်လက်နေတဲ့ အနက်ရောင်ကားတစ်စီးပါပဲ။ အတွေးစကိုဖြတ်ပြီး ထိုကားဆီသို့ အာရုံစိုက် လိုက်လေလျှင် ကားတံခါးပွင့်သွားပြီး ဆင်းလာ သူက

အားပါးပါး။

နှောင်း အသက်ရှူဖို့ ပင် မေ့သွားပြီလား မပြောတတ်။ ချောလိုက်တာလို့ ရင်ထဲမှာ တွေးမိပြီး မှ ... အင်း ဘော်ဒီဖြောင့်တာပါ။ စတိုင်လ်မိတာ။ မျက်နှာကိုက သေသေချာချာမြင်ရသေးတာမှ မဟုတ်ဘဲလို့ မျက်နှာကို မြင်ရဖို့ အာရုံစိုက်နေစဉ်။

အဲ ... မြင်ရပြီ။

ဟုတ်တယ် ... သူ အရမ်းချောတာပဲ။ တကယ့်ကို အသက်ရှူဖို့ မေ့လောက်အောင် ချောတာ။ ချက်ချင်း နှောင်းရင်ထဲမှာ ဖြစ်တည်သွားတာ သည် သူ့ပုံရိပ်ကလေး ပျောက်ကွယ်သွားမှာ စိုးတာ။

ဒါကြောင့် မှန်ပြောင်းကို သူ့နေရာသာ လိုက်ချိန်နေလေလျှင် ...

“နှောင်း”

“...”

“နှောင်း”

ခေါ်သံကိုကြားပေမယ့် ပြန်မထူးနိုင် ...

“ဟဲ့ ... နှောင်း”

နောက်ကနေ ကျောကုန်းကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ရိုက်ပြီး ခေါ်လေမှ ...

“ဟာ ... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ မမရဲ့ ”

“ဒီမှာ ခေါ်နေတယ်လေ၊ ဘာလို့ ပြန်မထူးတာလဲ”

“ဒီမှာ အာရုံစားနေလို့ ”

ပြောပြီး ချက်ချင်းမျက်နှာက မှန်ပြောင်းဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်၏။
ပျောက်ကွယ်သွားမှာ စိုး တဲ့ ပုံရိပ်က ပြန်အကြည့်မှာ တကယ်ပဲ မတွေ့ရ
တော့သဖြင့် စိတ်က ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိ။

“အဲဒီမမကလေ တကယ်အရမ်းရှုပ်တာပဲသိလား။ ဒီမှာ
ပျောက်သွားပြီ”

“ဘာ”

နှင်းမျက်နှာလေး ကြုံတ်သွား၏။ နှောင်းက မှန်ပြောင်းတစ်လက်နဲ့
ဘာတွေကိုကြည့်နေလို့ ပျောက်သွားတာလဲ။

“နေစမ်းပါဦး ... နင်က ဒီလောက်အသည်းအသန်ဖြစ်နေရအောင်
ဘာကိုကြည့်နေလို့ လဲ”

“လူပေါ့”

“လူ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟိုဘက်ခြံကို လူသစ်တွေ ပြောင်းလာတာ မမရဲ့ ၊ ကားပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ တစ်ယောက် အရမ်းချောတာပဲ သိလား”

ပြောပုံက အားရပါးရမို့ နှင်း ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။ နှောင်းက စပ်စပ်စုစုနိုင်တော့ သူများ တွေနဲ့ ရောရောယှက်ယှက်ဖြစ်လာရင် အိမ်ကလူကြီးတွေက ကြိုက်တာ မဟုတ်ဘူး လေ။

ပြီးတော့ ...

ပြောင်းလာတဲ့ လူသစ်တွေက ဘယ်လိုလူမျိုးတွေမှန်းမှ မသိတာ။ ချောတာကို စိတ်ဝင်စားနေ ပြီဆိုကတည်းက မစိုးရိမ်လို့ မရ။

“နှောင်း”

“ရှင်”

“နင် ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေ သွားမလုပ်နဲ့ နော်၊ အိမ်က လူကြီးတွေ အကြောင်း နင် သိတယ် မဟုတ်လား”

“သိတယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လဲ ... ဒီဘက်နားကဝင် ဟိုဘက်နားက ထွက်ပေါ့”

“နှောင်း”

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ မမရဲ့ ၊ အိမ်နီးချင်းတွေဖြစ်မယ့်ဟာကို”

“အိမ်နီးချင်းဖြစ်တိုင်း စပ်စုစရာလား၊ ပြောရင် ပြောစကားနားထောင်နော် နှောင်း၊ မဟုတ် ရင် ငါ ဖေဖေတို့ နဲ့ တိုင်ပြောလိုက်မှာ ”

“အခု နှောင်းက ဘာလုပ်နေလို့လဲ”

“အခု ... မလုပ်ပေမယ့် နောက်လုပ်ဖို့ တွေ့ရှိတယ် မဟုတ်လား”

နှောင်း ပခုံးတွန့်၍ ရယ်လိုက်၏။ မမပြောတာမှန်နေတာကိုး။ ဟိုတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက် ပြီးပြီဆိုတော့ စိတ်ထဲမှာ က မရိုးမရွ။ ဒီအတိုင်း နေလို့ က ဘာထူးလာမှာ တဲ့ လဲ။ အခြေအနေကြည့်ပြီး လှုပ်ရှားရမှာ ပဲ ပေါ့။

“ဘာရယ်တာလဲ ... နှောင်းနော်”

“မနှောင်းနဲ့ ... မမ နှောင်း အကြောင်းသိရဲ့ သားနဲ့ ”

“သိလို့ ပြောနေတာလေ”

“နှောင်းက မမလို ဟုတ်ပျံ့ဘုရား၊ မှန်ပျံ့ဘုရား လုပ်မနေနိုင်ပါဘူး၊ ကိုယ့်ဆန္ဒရှိရင် ရှိတဲ့ အတိုင်းပဲ လုပ်မှာ ”

“ခက်တော့တာပဲ”

ဘယ်လိုမှ ပြောလို့ မရမှန်းတော့ သိသားပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က အကြီးလေ။ တတ်နိုင်သလောက် တော့ မကောင်းမြစ်တာ ကောင်းရာ ညွှန်လတ်လုပ်ရမှာ ပဲပေါ့။

“မမ”

“ဟင်”

“အဲဒီလူ အရမ်းမိုက်တာပဲသိလား”

“မိုက်မှ တော့ မလိမ္မာလို့ ပေါ့”

“ဟာ ... မမကလည်း ဒီက အဲဒီလူ အရမ်းချောတယ်လို့ ပြောတာကို ”

“နှောင်းနော် နင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ကိုယ်က မိန်းကလေးဆိုတာ သတိထားဦးမှ ပေါ့၊ ပြောထားပါရဲ့ နော်၊ ဟိုကလူဆိုးမှန်း လူကော

င်းမှန်း ကိုယ် ဘာမှ သိတာ မဟုတ်ဘူး ၊ မိန်းကလေးဆိုတာ ဖက်တစ်ရွက်ပဲ”

“နှောင်းက ကျောက်ဖက်ပါ မမရဲ့ ”

“ဘာ”

လက်မထောင်ပြီး ပြောလိုက်တဲ့ နှောင်းကို နှင်း မျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက်၏။ ငွေနှင်းအိမ်နဲ့ ငွေနှောင်းအိမ် ညီအစ်မနှစ်ယောက်ရှိတဲ့ အနက်နှင်းက နှင်းဆိုတဲ့ အတိုင်း နှင်းပွင့်လေးလို ဖြူစင် အေးချမ်းသလောက် နှောင်းက နာမည်ကို မထောက်ထားစွာ နွဲ့တာနှောင်းတာ ဘာမှ မရှိ။ လုပ်ချင် တာရှိရင် ဇွတ်၊ လိုချင်တာရှိရင် ရမှ ဆိုတဲ့ လူ။

သတ္တိကလည်း ရှိပါ။

သူ့ကိုလိုက်တဲ့ ယောက်ျားလေးတွေဆိုလည်း ပိုးခနဲ ပက်ခနဲ ပြန်ပြောဖို့ ဝန်လေးတတ်သူ မဟုတ်သလို မကြိုက်ရင် မကြိုက်တဲ့ အကြောင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရဲသူဟာ နှောင်းပဲပေါ့။

“မိန်းကလေးဆိုတာ ရဲတင်းပွင့်လင်းလွန်းရင် မကောင်းဘူး နှောင်း၊ အဲဒီရဲတင်း ပွင့်လင်းမှု တွေကပဲ လူကို ပြန်ပြီး ဒုက္ခပေးတတ်တယ်”

“မမကလေ ... မပူရရေး ပူရရေး ကြောင်မလေးရေချိုးပေးလုပ်နေပြန်ပြီ၊ ဘာမှ မဖြစ်သေး တာတွေ ကြုံပြောပြီး ဘာလို့ ပူပန်နေရတာလဲ၊ နှောင်း ကလေးမှ မဟုတ်တော့တာ ဘွဲ့ရပြီးပြီ”

“ကလေးမဟုတ်တော့ဘဲ ကလေးစိတ်မကုန်လို့ ပြောနေရတာပေါ့၊ ဟိုမရောက် ဒီမရောက် ပုံစံနဲ့ နင် ဒုက္ခရောက်မှာ စိုးလို့ ငါကပြောနေတာ”

နားငြီးတယ်ဆိုသောပုံစံမျိုးနှင့် နှောင်းနားထဲသို့ လက်ညှိုးနှင့် ထိုး

လှည်းကာ မဲ့ခနဲတစ်ချက် လုပ်ပြီး ထွက်လာခဲ့၏။ ရှေးထုံးလည်း မပယ်
နဲ့ ဈေးသုံးလည်း မလွယ်နဲ့ ဆိုပေမယ့် ခေါက်ရိုးကျိုးနေတဲ့ ထုံးတွေကို
တော့ ပယ်ချရမှာ ပဲပေါ့။

*

အခန်း (၂)

“ဒုန်း ... ဒုန်း”

“သမီးငယ်”

“ဒုန်း ... ဒုန်း”

“သမီးငယ်”

တံခါးကို တဒုန်းဒုန်းထုပြီး ခေါ်နေတဲ့ အသံကြောင့် နှောင်း ဖျတ်ခနဲ လန့်နှိုးသွားလေ၏။ မနိုး ခံနိုင်ပါ့မလား။ တံခါးကို ထုနေတဲ့ အသံက ဖျက်နေတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ နှောင်းသာ မနိုးဘဲ ဆက်အိပ်နေ ရင် တကယ်ပဲ တံခါးကို ဖျက်ဝင်လာမလား မပြောတတ်တော့။

“ဒုန်း ... ဒုန်း”

“သမီးငယ်”

“ရှန်”

မထူးမချင်း တံခါးကို ထုခေါ်နေတာမို့ နှောင်းအသံကို အမျှင်ရှည်ဆွဲ၍ ထူးလိုက်သည် ။ မထူး ရင် လူကြားမကောင်းအောင် ခေါ်နေဦးမှာလေ။

“အခုထိ အိပ်ရာက မထသေးဘူးလား။ ဘယ်အချိန် ရှိပြီလဲ၊ နာရီကိုကြည့်စမ်း၊ နာရီဝယ်ပြီး လက်မှာ ပတ်ထားတာ တစ်ခါတည်း အ

လကားထားတာပဲ၊ အဲဒါ အလှပတ်ဖို့ မဟုတ်ဘူး ဟဲ့ အချိန် ကြည့်ဖို့ နား
လည်လား”

“ဝါး”

နှောင်း လက်ကိုဆန့်ပြီး ပျင်းလုံးထုတ်ကာ ပါးစပ်ကလည်း သမ်းလို
က်သေး၏။ ပြီးမှ အိပ်ရာ ပေါ်ကနေ လျှောချကာ တံခါးဆီသို့ လျှောက်
လာခဲ့စဉ် ...

“ဟဲ့ ... ငွေနှောင်းအိမ် မေမေပြောနေတာ ကြားရဲ့ လား၊ ထတော့
လေ”

“ချပ်”

“ဟင်”

တံခါးဖွင့်လိုက်ပြီးသည် နှင့် ...

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ မေမေရယ်၊ မနက်စောစောစီးစီး ဗျစ်တော
က်ဗျစ်တောက်နဲ့ အဲဒါ အိမ်ကျက်သရေယုတ်တယ် မေမေရဲ့ ”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အိမ်ဆိုတာ မနက်စောစောစီးစီး သာသာယာယာ
ရှိမှ တစ်နေ့လုံး မင်္ဂလာ ရှိတာတဲ့ ”

“အမယ် နင်ကပဲ ပြောရတယ်ရှိသေး၊ မနက်အိပ်ရာထ နောက်ကျရ
င် ကိုယ့်စောင့်နတ် ကျိန် တယ်ဆိုတာရော မသိဘူးလား၊ ထည့်ပြောလေ၊
လက်ကနာရီကိုလည်း ငုံ့ကြည့်ဦး၊ ဘယ်အချိန်ရှိပြီ လဲ”

ပြောလို့ လက်ကို လေးတိလေးတွဲ မြှောက်ပြီးကြည့်လိုက်ပုံက မျက်
လုံးတစ်ဖက်တည်းပါ။ အိပ်ချင်စိတ်မပြေသေးတော့ နှစ်ဖက်လုံး ပြူးပြဲ

ငုံကြည့်ရမှာ ကိုပဲ ပျင်းတာလေ။ အလကား အလုပ် လုပ်စရာရှိတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ အိပ်ရေးဝအောင် အိပ်ခွင့်မပေးတာ။ မေမေက နှောင်းဆိုရင် အကောင်း လည်း မပြော၊ အကောင်းလည်း မမြင်။

သူက မမမှ မမလေ။

တစ်နေ့တစ်နေ့ မမကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ချီးမွမ်းခန်းတွေဖွင့်။ ပြီးတော့ စံနမူနာယူခိုင်းနေ တာ။ မိန်းကလေးဖြစ်တာနဲ့ ပဲ မီးဖိုချောင်ကိစ္စ နိုင်နင်းရမယ်ဆိုတဲ့ ပုံစံခွက်ကြီးက ဒိတ်အောက်နေပြီ ဆိုတာ မသိကြဘူးလား။

ကမ္ဘာကြီးက ရွာဖြစ်နေတဲ့ ခေတ်မှာ မိန်းကလေးတွေက ယောက်ျားတွေနဲ့ ရင်ပေါင်တန်းနေ ကြတာပဲလေ။ ဒါကို မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ပဲ ကိုယ့်ဘဝကို မြှုပ်နှံစရာလား။

“ခုမှ ခုနစ်နာရီပဲ ရှိသေးတာကို”

“အေး ... ခုလောက်ဆို ကိုယ်စောင့်နတ်က ကျိန်လို့ ဝရော့မယ်”

“သူ ပါးစပ်မညောင်းလို့ ကျိန်တာ ကျိန်ပစေပေါ့လေပဲဥစ္စာ၊ သူ ဒီမနက် နတ်သဘင် အစည်း အဝေးမတက်နိုင်တော့လည်း နေ့လယ် အစည်း အဝေးတက်လိမ့်ပြီးတာပဲ မေမေရာ”

“ဘာ ... ငွေနှောင်းအိမ်”

ဒေါ်သင်းဆွေဝင်း အော်လည်း အော် ခေါင်းကိုလည်း ဒေါက်ခနဲ ခေါက်ပြီး ဖြစ်၏။ နှောင်းက တော့ ခေါင်းကိုပွတ်ကာ မျက်နှာလေးက ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့။

“မေမေကလေ နှောင်းဆိုရင် မမအပေါ် ဆက်ဆံသလို ညင်ညင်သာသာကိုမရှိဘူး”

“တူမလား ... ဟိုက ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖို၊ နင်က မျောက်ကို အတောင်ပံတပ်ထားတဲ့ အတိုင်းပဲ”

နှောင်း မိခင်ကို မျက်လုံးပြူးကာ လျှာထုတ်ပြပြီး ထွက်လာခဲ့တော့၏။ ရေချိုးပြီးတော့လည်း သနပ်ခါးဆိုတာကို မက်မက်မောမောမရှိတာမို့ မျက်နှာက ပြောင်သလင်းခါ။ အဲဒီလို နေတာတောင် မျက်နှာလေးက ဝင်းမွတ်ပြီး ချစ်စရာကောင်းနေတာဖြစ်နေ၏။

နှင်းကတော့ ...

မြန်မာသနပ်ခါးကြိုက်သူဖြစ်ပြီး ပါးကွက်ကလေးမှ ခပ်ပါးပါး မကွက်လိုက်ရင် တစ်ခုခုလို နေသလို ခံစားရတယ်တဲ့ လေ။ ဆံပင်တွေကလည်း အရှည်ကြီး။ နှောင်းမှာ စိတ်ရှုပ်တယ်ဆိုပြီး ဆံပင် က ကုပ်ပေါ်က နေမဆင်း ဖြစ်နေတာ။ ဒါကြောင့် ဘီးနဲ့ အချိန်ပေးပြီး ဖြီးစရာမလိုဘဲ လက်နဲ့ ဟိုသပ် ဒီသပ်ဆိုပြီးရောပါပဲ။ အဲဒီလို ဆန့်ကျင်ဘက်လားရာစရိုက်နှစ်ခုနှင့် ရပ်တည်နေကြသော ညီအစ်မ နှစ်ယောက်မှာ တူတာတစ်ခုတော့ရှိ၏။

အဲဒါ ဘာလဲဆိုရင် ...

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်ကြတာလေ။ နှင်းက အကြီးမို့လို့ နှောင်းအပေါ် သည်းခံ သလို နှောင်းကလည်း နှင်းအတွက်ဆို ဘာခိုင်းခိုင်း မညည်းမညူလုပ်ပေးတတ်သူ။

“နှောင်း”

“ရှန်”

“ဒါက ဘယ်ကိုလဲ”

“ခြံထဲဆင်းမလို့ ”

“ပြောပေါင်းလည်း ထပ်နေပြီ၊ မျက်နှာကို သနပ်ခါးပါးပါးဖြစ်ဖြစ် လိမ်းစမ်းပါ နှောင်းရဲ့ ကြည့်လိုက်ရင် မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး မျက်နှာပြောင် သလင်းနဲ့ ”

“နှောင်းမှ မလိမ်းချင်တာ”

“အကျင့်လုပ်ပြီး လိမ်းပေါ့ နှောင်းရဲ့ ”

“နဂိုရှိမှ နဂိုင်းထွက်တာပါ မမရယ်၊ အလကား အလုပ်ရှုပ်လို့ ”

ပြောပြောသွားသွားနှင့် ထွက်လာခဲ့တော့ ...

“ဟဲ့ ... နှောင်း”

ခေါ်လို့ နှောင်း လည်ပင်းလိမ်၍ လှည့်ကြည့်လေလျှင် ...

“ခြံထဲဆို ခြံထဲမှာ ပဲ ရှိပစေနော်၊ ဟိုဘက်ခြံကို စပ်စပ်စုစု ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်သွားမလုပ်နဲ့ ကြားလား”

ခေါင်းမညိတ် ခေါင်းမခါဘဲ ထွက်လာခဲ့တာ မလုပ်နဲ့ ဆို ပိုလုပ်ချင်တဲ့ ကိုယ့်စိတ်ကို စိတ်မချ လို့ လေ။ တကယ်တော့ တားဆီးပိတ်ပင်ခြင်းဆိုတာ တွန်းအားတစ်ခုပါပဲ။ နှောင်းက ကလေးမှ မဟုတ်တော့တာ ဒီလောက်လိုက်ကျပ်နေဖို့ လိုလို့ လား။

နှောင်း ...။

ပထမတော့ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်နှင့် တကယ် ခြံထဲဆင်းပြီး လမ်းလျှောက်ရုံသာ။ ခုတော့ မမက သတိပေးသလိုဖြစ်ပြီး အာရုံရောက်သွားတာက တစ်ဖက်ခြံကို။ အခုချိန်ဆို သူ ဘာတွေလုပ်နေ မလဲ။ သူ့နာမည် ဘယ်သူလဲ သိချင်လိုက်တာ။

“ကျော်ကြီး”

“...”

“ကျော်ကြီး”

“ဗျာ ... ကိုမင်း”

ဟော ... အသံတွေ ကြားတယ်။ ခေါ်တဲ့ သူက ခေါ်လို့ ထူးတဲ့ သူနာမည်က ကျော်ကြီးဆိုတာ သိပြီ။ ဒါဆို ခေါ်တဲ့ သူနာမည်က ကိုမင်းပေါ့။ နှောင်း ခြစ်ည်းရိုးနားကိုကပ်ပြီး တစ်ဖက်ခြံကို ချောင်း ကြည့်လိုက်တော့ ပန်းအိုးတစ်လုံးရှေ့မှာ ခါးထောက်ရပ်နေတာ သူမှ သူအစစ်ပါပဲ။

“ဒီပန်းအိုးတွေကို တိုက်ခြေရင်းဘက် မျက်နှာစာမှာ ကပ်ရွှေ့ထားလိုက် ကြားလား၊ ခေါင်း ရင်းဘက် မျက်နှာစာမှာ ထားဖို့ အတွက် ပန်းအိုး အသစ်တွေ ညနေရောက်လာလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုမင်း”

“ပြောင်းလာကစဆိုတော့ ဒီရက်ပိုင်းမှာ မင်း နည်းနည်းတော့ ပိုပြီးပင်ပန်းလိမ့်မယ်၊ သည်းခံ ပေါ့ကွာ ... နော်”

“ဒီလိုပဲပေါ့ ကိုမင်းရာ၊ သူသာတစ်လှည့် ကိုယ်သာတစ်လှည့်ပေါ့၊ ကိုမင်းက ကျွန်တော့်ကို အလကားခိုင်းတာမှ မဟုတ်တာ”

“ဝုတ် ... ဝုတ်”

“ဟင်”

“ဝုတ် ... ဝုတ်”

“အမေ့”

ခွေးက ဘယ်ကနေ ထွက်လာသည် မသိ။ ဟောင်သံကြားလို့ အာရုံပျက်ကာ ခွေးကိုကြည့် လိုက်တော့ ခွေးက ကိုယ့်ဆီလာနေတာ။ နှောင်း

ပြေးရမလား၊ ရပ်ပြီးငြိမ်နေရမလား။

“ဝုတ် ... ဝုတ်”

“ဘုရား ... ဘုရား”

“ဒေါင်းညို ... ဒေါင်းညို ... ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘယ်ကိုလဲ ပြန်လာခဲ့”

“ဝုတ် ... ဝုတ်”

“ဟေ့ကောင်ကြီး ပြန်လာခဲ့စမ်း”

ခေါ်နေပုံက လူစကားကို နားလည်နေတဲ့ အတိုင်း။ နားမလည်လို့ မှ
ခေါ်တာကို နားမထောင် ဘဲ လာနေတာက နှောင်းဆီကို။

“ဒေါင်းညို”

“အား”

နှောင်း လှည့်ပြေးလိုက်စဉ်မှာ ပဲ ခြေခေါက်၍ လဲကျသွားလေလျှင်
တကယ်ကိုက်ချင်တဲ့ ခွေး သာဆို မျက်နှာကို ဝါးပြီပေါ့။
တကယ်တမ်းမှာ ဒေါင်းညိုက ခြောက်ရုံပဲ ခြောက်တတ်တဲ့ ခွေးပါ။ နှော
င်းကြောက်ကြောက်နဲ့ မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ထားစဉ်မှာ ပဲ ...

“ကျော်ကြီး ... ဒေါင်းညိုကို ခေါ်သွားစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကိုမင်း”

ခွေးကိုခေါ်သွားပြီလား မသွားလားမသိ။ အသံကတော့ ကိုယ်နဲ့ နီးနီး
ကပ်ကပ်မှာ ။ မျက်လုံး ကို မဖွင့်သေးဘဲရှိကာ ဖုတ်လှိုက်ဖုတ်လှိုက်ဖြစ်
သွားတဲ့ ရင်ဘတ်ကလေးကိုဖိပြီး အသက်ကိုဝအောင် ရှူသွင်းနေစဉ်မှာ
ပဲ အရိပ်တစ်ခုက ကိုယ့်အနားမှာ နွေးခနဲဖြစ်သွားသလိုလို။

“ဟေ့”

“...”

“ဒီမှာ ”

“အင်”

ပန်းကို ပုတ်ခေါ်လိုက်မှ မျက်လုံးကိုဖွင့်ပြီး ကမန်းကတန်း မော့ကြည့် လိုက်လေလျှင် နှောင်း မျက်တောင်ခတ်ဖို့ ပင် မေ့နေပြီလားမသိ။ အနီးကပ်မြင်လိုက်ရတော့ သူ ဘယ်လောက်ချောတယ် ဆိုတာ ပို၍ မျက်ဝါးထင်ထင်။

ကြည့်စမ်းပါဦး ...

ကိုယ့်ရှေ့ကို မင်းသားလေးတစ်ပါး ကြွချီလာသလိုပါပဲ။

“ခွေး မကိုက်တာတော့ သိတယ်၊ လဲကျသွားလို့ ဘာဖြစ်တာလဲ”

နှောင်း မဖြေဖြစ်ဘဲ သူ့ကိုသာ ငေးကြည့်နေမိ၏။

“ဟေ့”

“ရှင်”

“ပြဿနာပဲ ... အသက်မှ ရှိသေးရဲ့ လားမသိဘူး”

“အင်း ... ဟင် ရှိပါတယ်”

“ဒါဆို မေးနေတာဖြေလေ”

“ဘာမေးလိုက်တာလဲ မသိဘူး”

“ကျွတ် ... သေစမ်း”

ပြောလိုက်တဲ့ အသံက ခပ်ကြိတ်ကြိတ်။ စိတ်ပျက်သလို တစ်ဖက်လှည့်သွားပြီးမှ ပြန်လှည့်လာ တော့ ...

“မင်းကို ဘာဖြစ်သွားတာလဲလို့ မေးနေတာ”

“ဪ ... ဟို ခြေခေါက်လဲသွားတာပါ”

“ငါ့ခွေးကိုက်တာ မဟုတ်တဲ့ အတွက် ငါ့မှာ တာဝန်မရှိဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ... လူမှုရေးအရ မေးသင့်တယ်ထင်လို့ မေးတာ၊ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

“ခြေကျင်းဝတ်နာသွားတာ”

ဖြေသံက မကျေမနပ်ပါဘဲ။ ဟုတ်တယ်လေ ... နှောင်းကိုဆိုရင် ရောချင် အရေးပေးချင်တဲ့ ယောက်ျားတွေမှ ရိုက်သတ်လို့ မကုန်အောင် တစ်ပုံကြီးပဲဥစ္စာ၊ သူ့ကျမှ မလွဲသာ မရှောင်သာပုံစံမျိုး နှင့်ဆိုတော့ ဘယ်ကြေညက်ချင်ပါ့မလဲ။

“ထနိုင်ရဲ့ လား”

“ဘယ်သိမှာလဲ ... ထမှ မကြည့်ရသေးတာ”

“အဲဒါဆို ထကြည့် ... ငါ့လက်ကိုကိုင်ထ”

ထူပေးတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ သူ့လက်ကိုကိုင်ပြီး ထရမတဲ့ တင်စီးလိုက်တာဆိုပြီး ဘုကြည့်ကြည့် လိုက်တော့မှ ပဲ ...

“ငါထူပေးရင် အသားယူတယ်ထင်မှာ စိုးလို့ ပါ၊ ငါ အဲဒီလို အထင်မခံနိုင်ဘူး”

“ဘယ်သူက ထင်မယ်ပြောနေလို့လဲ”

“ထင်မှာ စိုးလို့ ပြောတာ ... ကဲ ကိုင်ပြီးထ”

နှောင်း ခပ်ဆောင့်ဆောင့်နှင့် သူ့လက်ကိုကိုင်ပြီး ထရပ်လိုက်တော့ ခြေချင်းဝတ်ဆီမှ မျှင်ခနဲ ဖြစ်သွားလေလျှင် ...

“အား”

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“နာလို့ ပေါ့”

“ဒါဆို လမ်းလျှောက်နိုင်ပါ့မလား”

“ရတယ်”

“ရတယ်ဆို ပြီးတာပဲ”

ပြောပြီး နှောင်းလက်ကို ဖြုတ်ချကာ ထွက်သွားပုံက နောက်မှာ ဘုန်းခနဲလဲကျကျန်ရစ်ခဲ့မယ် ဆိုရင်တောင် လှည့်ကြည့်မယ့်ပုံမပေါ်တော့ပေ။

ဒါကြောင့် ...

နှောင်းစိတ် ကသိကအောက်ဖြစ်ရခြင်းနှင့်အတူ ...

“ဒီမှာ ... ဒီမှာ ”

ခေါ်တော့ ပြန်လှည့်ကြည့်ဖော်တော့ ရသေး၏။

“လမ်းမလျှောက်နိုင်ဘူး ... ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“...”

“ပြောတာ ကြားလား”

“ကြားသားပဲ”

“ကြားရင် တစ်ခုခုပြန်ပြောမှ ပေါ့”

“လမ်းမလျှောက်နိုင်တာ တုတ်ရှာပြီး ထောက်သွားပေါ့၊ တုတ် မရှိရင် လေးဘက်တွားသွား”

ပြောလိုက်တာ အပြတ်ပါလား။ ရုပ်နဲ့ မလိုက်အောင် အကြင်နာတရား ကင်းမဲ့လိုက်တာ။ နှောင်းကလည်း မာနနှင့်မို့ မဲခနဲလုပ်ပြီး လမ်းလျှောက်ကြည့်တော့ ...

“အား”

နာချင်သလောက် နာစမ်း၊ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးမှ ဖြစ်တော့မယ်ဆိုတော့ ကိုယ့်ဘာသာပဲကိုယ် ...။

*

အခန်း (၃)

လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝက ငှက်တစ်ကောင်ဆိုရင် မင်းသမီးရဲ့ ဘဝက တောင်ပံတစ်စုံ မပြည့် စုံတဲ့ ငှက်လို။ ငယ်ငယ်ကတည်းက မိဘမဲ့ဖြစ်ပြီး ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အဘွားရဲ့ ပြုစုပျိုးထောင်မှု ကြောင့် ကြီးပြင်းလာခဲ့ကြတာ ... ဘဝတွေက မလှပ။ အခုလည်း ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို တကွဲ တပြားစီ။

ဟိုတုန်းက ဆင်းရဲလို့ သူများ အပြောခံ အဆိုခံနဲ့ အနှိမ်ခံဘဝနဲ့ မျက်နှာငယ်ခဲ့ကြရတာ။ အခု လို ဘဝကိုရောက်လာဖို့ ကြိုးစားခဲ့ရတာ လွယ်သလား။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ့်ကျောင်း စရိတ် ကိုယ်ရှာပြီး တက်ခဲ့ကြတာထဲမှာ ကိုကြီးက အဝေးသင်နဲ့ ပဲ ကျောင်းပြီးခဲ့ရတာလေ။ သမီးက အငယ်ဆိုတော့ ဦးစားပေးခံပေါ့။

ကိုကြီးခမျာ ...

အလွှာစုံကြားထဲမှာ ကျင်လည်ခဲ့ရတဲ့ အလုပ်တွေက တစ်ခုပြီးတစ်ခု ။ နောက်မှ မိတ်ဆွေ ကောင်းနဲ့ တွေ့လို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အဘွားကို ထားခဲ့ပြီး နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ အ လုပ်သွားလုပ်လို့ ဒီဘဝ ဒီအခြေအနေမျိုး ကို ရခဲ့တာ။ ကိုယ်ကတော့ ကြီးမားသောရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့ ပြန်လာခဲ့ပြီး ကိုကြီးကတော့ ခုထိ နိုင်ငံခြားမှာ စီးပွားရှာနေဆဲပင်။

ဆင်းရဲတဲ့ ဘဝကို စိတ်နာလို့ တဲ့ ။

ခုလိုပြည့်စုံလှနိုးပါးဘဝမှာ ကိုကြီးက အနားမရှိဘဲ ကော်ဖီသောက်
နေကြတာ အဘွားနဲ့ သူ နှစ်ယောက်တည်း တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်။

“မြေး”

“ဗျာ”

“မြေးကြီး ဖုန်းဆက်သေးလား”

“ဆက်တယ် ဘွား၊ ထုံးစံအတိုင်းပါပဲ ဘွား နေကောင်းလား၊ ညီ
ဘွားကိုဂရုစိုက်ပါ၊ အခု ဘာတွေလုပ်နေလဲ ... အဆင်ပြေရဲ့ လား၊ ဒါ
တွေပဲပေါ့”

“အင်း ... ဘွားလည်း မြေးကြီးကို သတိရလိုက်တာကွယ်၊
ဒီကိုလည်း ပြန်လာစေချင်ပြီ၊ ဘွားက သီလကောင်းလို့ ဒီအသက်အရွယ်
ထိနေရတာ၊ မြေးနှစ်ယောက်လုံးနဲ့ မသေခင် အတူတူနေ သွားချင်တယ်
ကွယ် ... ပြီးတော့”

“ပြီးတော့ ... ဘာဖြစ်လဲ ဘွား”

“ဪ ... ဘွားမသေခင် မြေးတွေကို အိမ်ထောင်ပြုစေချင်တာပေါ့”

ဘွားက ပြုံးပြီး ပြောတာပေမယ့် သဝဏ် မပြုံးနိုင်။ အိမ်ထောင်ပြုဖို့
က သူမှ မချစ်တတ်သေး တာလေ။ ချစ်တတ်ဖူးသွားတဲ့ ကိုကြီးကတော့
အချစ်ကြောင့် နာကျင်ခံစားစရာတွေအပြည့်နဲ့ နောက် ထပ်ချစ်ရမှာ ကို
ကြောက်နေပြီတဲ့ ။ ချစ်ဖူးတဲ့ တစ်ယောက်နေရာမှာ လည်း အစားထိုးဖို့
မဖြစ်နိုင်ဘူး တဲ့ လေ။

ဒီကိစ္စမှာ ...

ကိုယ်လည်း အပြစ်မကင်းခဲ့ပါဘူး။ ကိုကြီးက အဲဒီကောင်မလေးကို

စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတာ နဲ့ ပဲ ကိုယ်က အောင်သွယ်ပေးခဲ့တဲ့ လူ။ အဆင့် အတန်းက မတူ။ အလွှာတွေခြားနေတာကို သူ မတွေးမိခဲ့။ ဒါကြောင့်ပဲ နောက်ဆုံးတော့ ကိုယ့်အစ်ကိုကြီး အသည်းကွဲဖို့ ဖြစ်လာခဲ့တာ။

“မြေး”

“ဗျာ”

“ဘွားကို မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ မြေးမှာ ခုထိ ချစ်သူရည်းစားတစ်ယောက် မှ မရှိသေးဘူးလား”

“မရှိသေးပါဘူး”

“ရှာတော့လေ မြေးရယ်၊ ဘွားတို့ ဘဝက ပြည့်စုံသလောက် ဖြစ်နေပြီပဲဥစ္စာ ဘာလိုသေးလို့ လဲ၊ စီးပွားရှာတာလည်း ရှာ၊ ချစ်သူလည်း ရှာပေါ့”

“ရှာတာက လွယ်ပါတယ်၊ ကိုယ်တိုင်က မိန်းကလေးတွေကို အထင်ကြီးလို့ မရတာ ခက်တယ်ဘွားရဲ့ ”

“ဟင်”

“ကိုကြီးက ရှေ့မှာ စံနမူနာယူစရာပဲဥစ္စာ”

ဒေါ်လှလှရီ သက်ပြင်းချလိုက်မိ၏။ မင်းသမီးဆိုတဲ့ ကောင်က စိတ်ဓာတ်ပြင်းထန်သူ။ သူ့ အစ်ကိုကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူ့ရင်ထဲမှာ အခဲမ ကြေဖြစ်နေတာတွေက အခုထိ မပြေပျောက်နိုင်ပါ လား။ သူ့ရင်ထဲက နာကြည်းချက်အတွက် ဖြေဆေးမရှိတော့ဘူးထင်ပါရဲ့ ။

“ဒါကတော့ မြေးရယ် ... ငါးခုံးမတစ်ကောင်ကြောင့် တစ်လှေလုံး ပု ပ်နဲ့ထွက်တာကို ပုပ်နေတဲ့ ငါးခုံးမကို ရွေးထုတ်ပစ်လိုက်ရင် ရပါတယ်၊

မိန်းကလေးတိုင်းက ဒီလိုမျိုးမှ မဟုတ်ကြဘဲ”

သဝဏ် ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ ကော်ဖီကိုသာ ငုံ့သောက်နေလိုက်၏။ ဘွားက လူကြီးမို့ ဖြည့်စွက်တွက်နိုင်ပေမယ့် ကိုယ်ကမှ မတွက်နိုင်ဘဲလေ။

“ဘွားကတော့ ဘွားမျက်ကွယ်မပြုခင်မှာ မြေးတွေကို မယားနဲ့ သားနဲ့ အခြေတကျဖြစ်တာ ကို မြင်သွားချင်တယ်”

“...”

“အခုဆိုရင်ပဲ ဘွားက ကျန်းမာရေးမကောင်းတော့ဘူးလေ၊ သီလကောင်းလို့ နောက်ထပ် အလွန်ဆုံးနေရ ငါးနှစ်ပေါ့”

“ကဲပါ ဘွားရယ် ... ဒီလောက်တောင်ရှိတာ ဘွားမသေခင် ကိုကြီးမယူလည်း ကျွန်တော် ယူမယ်စိတ်ချ”

“တကယ်နော်”

“တကယ် ... တကယ်”

စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် သဝဏ်ပြောပစ်လိုက်တာ ဖြစ်၏။ တကယ်ဟုတ်မဟုတ်ကတော့ ကိုယ့် သမိုင်း ကိုယ်ရေးကြတာပဲလေ။ သူများ ရေးပေးလို့ ရတာမှ မဟုတ်တာ။